

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCUDU, MARIO

Dumnezeu și campionii săi: 120 de profiluri de sfinți și martiri / Mario Scudu.

Târgu Lăpuș: Galaxia Gutenberg, 2024

3 vol.

ISBN 978-973-141-895-7

Vol. 2: mai-august / pref. de Bruno Ferrero; trad. din lb. italiană Cristian Șoimușan – 2024. –

ISBN 978-973-141-897-1

I. Ferrero, Bruno (pref.)

II. Șoimușan, Corina (trad.)

III. Șoimușan, Cristian (trad.)

2

Editura Galaxia Gutenberg

435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11

Tel: 0723-377599, 0733-979383

e-mail: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

MARIO SCUDU

Dumnezeu și campionii săi

120 de portrete
de sfinți și martiri

Volumul II
MAI-AUGUST

Traducerea din limba italiană
Corina și Cristian Șoimușan

Galaxia Gutenberg

2024

cultiva iubirea egoistă de noi înșine. Invitația pe care Augustin ne-o lansează este de a-L iubi pe Dumnezeu, pentru că, în felul acesta, vom ajunge să-i iubim și pe ceilalți și să construim cetatea lui Dumnezeu, acolo unde toți sunt iubiți și respectați.

O, DUMNEZEULE, DOAR PE TINE TE CAUT

O, Dumnezeule, Tu, cel care ești iubit de orice făptură ce poate iubi...

O, Dumnezeule, Tu, cel pe care a-L părăsi înseamnă a pieri, spre care a tinde înseamnă a-L iubi, pe care a-L vedea înseamnă a-L avea.

O, Dumnezeule, Tu, cel spre care ne cheamă credința, ne înalță speranța și cu care ne unește dragostea.

Numai pe Tine Te iubesc, numai pe Tine Te urmez, numai pe Tine Te caut; doar Ție sunt gata să-Ți slujesc, fiindcă numai Tu stăpânești cu dreptate; sub puterea Ta doresc întotdeauna să fiu. Poruncește, Te rog, impune-mi chiar tot ceea ce voiești, dar vindecă și deschide urechile mele, ca să pot auzi glasul Tău...

(Solilocvii, I, 1.2-5)

O, DUMNEZEULE, ASCULTĂ-MĂ

O, Dumnezeule, de la care se revarsă către noi tot binele; prin care sunt ținute departe de noi toate relele.

O, Dumnezeule, Tu, deasupra căruia nu se află nimic, în afară de care nu este nimic și fără de care nu există nimic.

O, Dumnezeule, dedesubtul căruia se află totul, în care există totul, prin care ființează totul...

Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-mă, Dumnezeule al meu și Stăpâne al meu, obârșie a mea, speranța mea, onoarea mea, începutul meu, casa mea, patria mea, salvarea mea, lumina mea, viața mea.

(Solilocvii, I, 1.4)

Cuprins

Mai

01 – Sfântul Iosif Muncitorul: <i>Omul tăcerii</i> (G. Sabatini) ...	7
02 – Sfântul Atanasie al Alexandriei: <i>Câte suferințe pentru credință și pentru adevăr</i>	16
06 – Sfântul Dominic Savio: <i>Un băiat sfânt la școala lui don Bosco</i> (E. Deiana SDB)	25
06 – Sfântul Dominic Savio: <i>Băiatul sfânt</i> (T. Bosco SDB)	30
13 – Sfânta Maria D. Mazzarello: <i>O credință adânc înrădăcinată</i> (S. Testa – E. Raimondi – V. Agli)	45
13 – Sfânta Maria D. Mazzarello: <i>Spiritualitatea educațională</i> (A. Magnabosco – E. Cigolla)	53
13 – Sfânta Iuliana de Norwich: <i>Isus, gingașa noastră mamă</i>	63
16 – Sfânta Gemma Galgani: <i>Icoana suferinței iubitoare</i>	73
20 – Sfântul Bernardin din Siena: <i>În numele lui Isus</i>	80
22 – Sfânta Rita din Cascia: <i>Când imposibilul devine posibil</i>	88
25 – Sfânta Maria Magdalena de'Pazzi: <i>Nu mi-am dorit nimic altceva în afară de Tine</i>	95
26 – Sfântul Filip Neri: <i>Când începem să fim buni?</i>	103
30 – Sfânta Ioana d'Arc: <i>În preajma ei se încerca o stare de mare bucurie</i>	113

01 – Sfântul Iustin martir: <i>Am încercat toate filozofiile, dar apoi.....</i>	123
05 – Sfântul Bonifaciu martir: <i>Un englez, „Apostolul Germaniei”.....</i>	132
13 – Sfântul Anton de Padova: <i>Cereți-I lui Dumnezeu pe Dumnezeu.....</i>	138
21 – Sfântul Alois de Gonzaga: <i>Dumnezeu îmi arată adevărata fericire.....</i>	144
22 – Sfântul John Fisher: <i>Atât cât permite legea lui Dumnezeu.....</i>	152
22 – Sfântul Thomas Morus: <i>Credincios regelui, dar în primul rând lui Dumnezeu.....</i>	159
22 – Sfântul Paulin de Nola: <i>Nimic nu-l făcea să-și piardă răbdarea.....</i>	167
25 – Sfântul Maxim de Torino: <i>Fă ce a făcut Cristos.....</i>	176
28 – Sfântul Irineu de Lyon: <i>Pentru pace și adevăr.....</i>	183
30 – Fericitul Raimundus Lullus: <i>Doar prin rațiune și iubire.....</i>	191

Iulie

01 – Fericitul Antonio Rosmini: <i>Să mergem la Dumnezeu cu ajutorul rațiunii și al credinței.....</i>	203
07 – Fericita Maria Romero: <i>Prietena săracilor (G. Curti FMA).....</i>	210
11 – Sfântul Benedict de Nursia: <i>Părinte și Patron al Europei.....</i>	219
15 – Sfântul Bonaventura de Bagnoregio: <i>Cristos, trecerea noastră la Dumnezeu.....</i>	226

22 – Sfânta Maria Magdalena: <i>L-am văzut pe Domnul.....</i>	233
23 – Sfânta Brigitta a Suediei: <i>Femeie de acțiune și de contemplație.....</i>	242
25 – Sfântul Cristofor martirul: <i>A-L sluji pe cel mai puternic, pe Isus Cristos.....</i>	249
31 – Sfântul Ignățiu de Loyola: <i>Toate spre mai marea slavă a lui Dumnezeu.....</i>	257

August

08 – Sfântul Dominic de Guzmán: <i>A studia, a predica și a suferi din iubire față de Dumnezeu.....</i>	269
09 – Sfânta Tereza Benedicta a Crucii: <i>Chiar și moartea este un act de iubire.....</i>	277
11 – Sfânta Clara de Assisi: <i>Pe urmele lui Cristos cel sărac... ..</i>	284
12 – Sfânta Ioana F. de Chantal: <i>Soție, mamă, văduvă, călugăriță, sfântă.....</i>	289
14 – Sfântul Maximilian M. Kolbe: <i>Aduceți-vă aminte de iubire.....</i>	296
16 – Sfântul Ștefan al Ungariei: <i>În toate lasă-te călăuzit de iubire.....</i>	302
20 – Sfântul Bernard de Clairvaux: <i>Bernard, cel ale cărui cuvinte erau dulci ca mierea.....</i>	310
27 – Sfânta Monica: <i>Monica: mama atâtor lacrimi.....</i>	320
28 – Sfântul Augustin de Hippona: <i>Iubirea față de adevăr și datorită față de iubire.....</i>	329

Mai

- 01 – Sfântul Iosif Muncitorul: *Omul tăcerii* (G. Sabatini)
- 02 – Sfântul Atanasie al Alexandriei: *Câte suferințe pentru credință și pentru adevăr*
- 06 – Sfântul Dominic Savio: *Un băiat sfânt la școala lui don Bosco* (E. Deiana SDB)
- 06 – Sfântul Dominic Savio: *Băiatul sfânt* (T. Bosco SDB)
- 13 – Sfânta Maria D. Mazzarello: *O credință adânc înrădăcinată* (S. Testa – E. Raimondi – V. Agli)
- 13 – Sfânta Maria D. Mazzarello: *Spiritualitatea educațională* (A. Magnabosco – E. Cigolla)
- 13 – Sfânta Iuliana de Norwich: *Isus, gingașa noastră mamă*
- 16 – Sfânta Gemma Galgani: *Icoana suferinței iubitoare*
- 20 – Sfântul Bernardin din Siena: *În numele lui Isus*
- 22 – Sfânta Rita din Cascia: *Când imposibilul devine posibil*
- 25 – Sfânta Maria Magdalena de'Pazzi: *Nu mi-am dorit nimic altceva în afară de Tine*
- 26 – Sfântul Filip Neri: *Când începem să fim buni?*
- 30 – Sfânta Ioana d'Arc: *În preajma ei se încerca o stare de mare bucurie*

Omul tăcerii

Tăcerea a fost întotdeauna considerată unul din stâlpii de rezistență și de susținere cei mai trainici și mai necesari în viața spirituală. Spune Sfântul Bernard: „Tăcerea este paznicul nostru, iar tăria noastră stă în ea; tăcerea este temelia vieții spirituale, prin mijlocirea ei dobândim dreptatea și virtutea: vorbiți puțin cu oamenii și aveți multă speranță în Dumnezeu”.

Un călugăr îl întrebă pe abatele său: „Părinte, doresc foarte mult să-mi păstrez sufletul curat. Ce trebuie să fac?” . „Frate, îi răspunse abatele, o poți face în tăcere”. Căci tăcerea este cea mai bună pregătire pentru rugăciune. Fără ea, rugăciunea noastră ar fi doar un șuvoi de gânduri haotice.

Tăcerea dă naștere reculegerii, reculegerea dă naștere devoțiunii, devoțiunea dă naștere rugăciunii, rugăciunea dă naștere unirii cu Dumnezeu, iar unirea cu Dumnezeu duce la sfințenie.

Fără tăcere nu poate exista reculegere. Cu cât un suflet stă mai mult la taifas și se lasă prins de lucrurile lumesti, cu atât se goleşte de sine, pierzându-și devoțiunea și, odată cu ea, spiritul de rugăciune. Astfel că îi va fi foarte greu să se întoarcă la starea de rugăciune, de meditație și de unire cu Dumnezeu.

Tăcerea interioară constă în marea pace a tuturor facultăților sufletului, în odihna desăvârșită a tuturor capacităților lui și în liniștea conștiinței. Ea se naște din cuvintele pe care Dumnezeu le murmură inimii: „Voi asculta ce zice Domnul Dumnezeu: El vorbește de pace poporului Său și credincioșilor Săi și celor care se întorc la El cu [toată] încrederea” (Ps 85(84),9).

Dacă ne uităm la familia din Nazaret, vom remarca faptul că Isus și Maria l-au învățat pe Sfântul Iosif ce înseamnă tocmai această tăcere interioară. Dacă cel dintâi dar al lui Dumnezeu făcut omenirii a fost Neprihănită Zămislire a Mariei, scutind-o cu totul de păcatul și de vinovăția originală, cel dintâi dar pe care Sfânta Fecioară Maria și binecuvântatul ei Fiu l-au făcut omului a fost acela al tăcerii interioare, iar Sfântul Iosif a fost primul beneficiar al lui.

Nici persecuția lui Irod, nici fuga în Egipt, nici încercările datorate mutării dintr-un loc într-altul, nici greutățile cu gestionarea episodului maternității Mariei nu l-au descurajat, ci el a rămas întotdeauna de neclintit, încrezându-se doar în Dumnezeu. De aceea este numit „cel drept”, pentru că nimic nu l-a tulburat. L-a căutat întotdeauna pe Dumnezeu.

În schimb, Sfântului Iosif i s-a dat harul de a trăi alături de Mântuitor și de Preasfânta lui Mamă, și a auzit de pe buzele lor rostindu-se acele cuvinte plăcute care au fost de ajuns pentru a-l face să se bucure de tăcerea interioară ca reflexie a fericirii cerești.

Viața Sfântului Iosif a fost o rugăciune neîncetată. În preajma Regelui cerurilor nu putea face altceva decât să mediteze și să simtă mireasma lucrurilor cerești. În timp ce Isus creștea în vârstă, înțelepciune și har înaintea lui Dumnezeu și a

oamenilor, Sfântul Iosif creștea într-o stare de reculegere și de unire cu Dumnezeu Mântuitorul; fără însă a se ocupa de lucrurile exterioare decât în măsura strict necesară a nevoilor Sfintei Familii. Sfântul Bernardin din Siena spunea: „Presupusul tată al lui Isus a fost înălțat la cea mai înaltă treaptă de contemplație. Lui i s-a acordat favoarea nemaîntâlnită de a se bucura de cele mai tainice mesaje din partea Spiritului Sfânt și a celor mai rar întâlnite haruri din partea Inimii divine a lui Isus”.

Această tăcere interioară reprezintă distanțarea față de întâmplările lumii. Sufletul scufundat în Dumnezeu cunoaște la perfecție toate tendințele sufletului omenesc și nu se scandalizează de ele, ci le privește cu acea detașare senină ce se trage din iubire. El cuprinde totul în milostivire, știind că numai atunci când omul se deschide dinaintea lui Dumnezeu își poate schimba inima, adică gândurile și tendințele lui, stăpânindu-și pasiunile dăunătoare.

Bărbatul și femeia care se tem de Dumnezeu fac dovada unei profunde compasiuni față de realitatea acestei lumi, față de păcatele oamenilor și de răul din jurul lor, dar toată această greutate a durerii nu devine pentru ei nici prilej de blasfemie, nici de plângere, ci doar de milostivire față de o lume care, în ciuda progreselor tehnice, a contribuit prea puțin la schimbarea inimii fiilor lui Adam.

Această stare de detașare plină de iubire, sau *apatheia* (nepătimire), cum o numeau Părinții greci ai Bisericii, o reprezintă tăcerea interioară. Înăluntru nostru totul tace, nu există *pathos*, iar sufletul îl caută doar pe Dumnezeu și iubirea Lui. Nu pentru a fugi din lume, ci pentru a privi cu mai multă atenție lumea și oamenii prin ochii lui Dumnezeu. Cu cât mai mult tace înăluntru nostru, eul nostru, cu atât sporește în noi milostivirea.

Căutând, de fapt tânjind după această unire cu Dumnezeu, orice altceva trece pe planul al doilea. Am putea fi chiar

cufundați în nenumărate activități, dar privirea interioară rămâne întoarsă mereu spre Dumnezeu. Iar atunci nici onorurile, nici măririle, nici succesele, nici criticile, nici greutățile de diferite feluri nu vor putea să afecteze stabilitatea interioară a inimii. Am putea săvârși mii de lucruri, sau niciunul, dar inima va rămâne mereu fixată în Dumnezeu și nu va fi abătută de întâmplările exterioare. Don Bosco a fost tocmai unul dintre acești sfinți; atât de modern, tocmai pentru că își avea rădăcinile ancorate profund în Dumnezeu.

Singurătatea interioară

Într-o lume dominată de zgomote și de aparențe, tăcerea exterioară este absolut necesară pentru evoluția vieții spirituale. Cu toate acestea, tăcerea interioară este cea care dă tărie aceleia și face să se vadă în ea efectele dorite: „La ce folosește singurătatea trupului dacă lipsește aceea a inimii?” exclama Sfântul Grigore. Iar în *Imitațiunea lui Cristos* citim: „Acela care-și dorește să-L slujească pe Dumnezeu trebuie să caute și să iubească singurătatea lăuntrică, fără de care singurătatea din afară devine multșime”. Tăcerea lăuntrică reprezintă unul dintre exercițiile cele mai dificile dar, în același timp, cele mai sigure pentru dobândirea sfințeniei. Cu ajutorul tăcerii lăuntrice, sufletul duce la îndeplinire lucruri mărețe chiar și atunci când pare a nu face nimic; spune multe când tace, se apropie de Dumnezeu și se unește profund cu El, îndepărtându-se de creaturi. Cu cât inima lui se eliberează de lume, după exemplul Sfântului Iosif, cu atât se gândește și se ocupă numai de Dumnezeu. Dar ce înseamnă această eliberare de lume? În mod sigur fuga de păcat, dar nu numai aceasta. Înseamnă și fuga de căutarea de sine: de

dorința de a arăta într-un anumit fel, de a fi bine văzuți, apreciați; este fuga de căutarea puterii asupra celorlalți, de faimă, de dorința de a impune punctul nostru de vedere. Acestea sunt doar câteva dintre lucrurile de care trebuie să fugim pentru a căuta tăcerea lăuntrică. Deșertă-ciunea lumii acesteia ne împiedică să intrăm în noi înșine și să descoperim, acolo și în ceilalți, chipul lui Dumnezeu.

Tăcerea sufletului și a trupului

Tăcerea sufletului nu este aceeași cu a trupului. Trupul nu se poate exprima altfel decât prin intermediul limbajului; sufletul însă se exprimă cu ajutorul intelectului, al voinței, al imaginației și al pasiunii. Se exprimă cu ajutorul intelectului dinaintea unei creaturi atunci când își aduce aminte și nutrește față de ea afecțiune; îi vorbește atunci când și-o reprezintă și și-o închipuie; de asemenea, îi vorbește atunci când este stăpânit de o pasiune față de respectiva creatură.

În felul acesta le vorbește sufletul creaturilor. Sufletul tace atunci când nu face nimic din toate acestea, situație în care putem spune că este liber când se ocupă numai de Dumnezeu, Îl laudă, Îl adoră, Îl binecuvântează, Îi mulțumește, Îl preamărește și se ridică înspre El cu ajutorul actelor de credință, speranță și iubire.

Dar, la desăvârșirea acestei tăceri lăuntrice sufletul ajunge atunci când, nemaivorbind cu nicio creatură, nu i se adresează nici măcar lui Dumnezeu, ci doar ascultă cu atenție și profund respect mișcările harului Acestuia.

Sufletul îl vede în sine și se uită la ceilalți nu pentru ceea ce sunt ei, de multe ori niște păcătoși rătăciți, ci pentru chipul lui Dumnezeu din ei.

În felul acesta practicăm rugăciunea tăcerii, așa cum a făcut-o Sfântul Iosif care l-a privit în fiecare zi pe Isus, în tăcerea misterului care se face iubire.

Tăcerea lăuntrică și viața activă

Tăcerea lăuntrică întrece de departe tot ceea ce am putea spune despre ea. Este unul dintre cele mai mari omagii pe care l le-am putea aduce lui Dumnezeu.

„Tibi silentium laus”. Tăcerea este lauda Ta. Ce ar mai putea face omul dinaintea nesfârșitei măreții a lui Dumnezeu? Ar putea doar să tacă, de uimire. Dionisie Areopagitul spune că atunci când un lucru întrece priceperea noastră și nu poate fi exprimat în cuvinte, e trecut sub tăcere.

Sfântul Ambrozio afirmă că cel mai potrivit lucru pentru misterele credinței noastre este acela de a le medita în tăcere. Această tăcere lăuntrică unește sufletul cu Dumnezeu – care este unicul principiu al curățeniei, sfințeniei, tăriei și desăvârșirii sale.

Profetul Ieremia spune că însinguratul va sta în tăcere iar prin aceasta se va înălța deasupra sa, deasupra înclinațiilor lui și a naturii sale corupte (cf. 15,17 sq.).

Această virtute are diferite grade de desăvârșire, și cu cât e mai desăvârșită, cu atât mai mult acționează Dumnezeu în suflet inspirându-l în atare măsură încât îl determină să se lase condus plin de credință de către El. Iar în felul acesta, fixat în

Dumnezeu, sufletul nu mai este atent la sine însuși; se aseamănă cu fierul care, pus pe foc, se confundă cu flacăra.

În tăcerea lăuntrică, sufletul, chiar și atunci când este asaltat din afară de numeroase sarcini, încetează să mai vorbească, să vadă și să audă și chiar și atunci când desfășoară multe lucrări bune rămâne scufundat în Dumnezeu și tot ceea ce face o face doar pentru El și pentru mărirea Lui, pentru ca astfel Iubirea Lui să fie cunoscută și iubită.

Tăcerea lăuntrică este forța secretă a sfinților și, întâi de toate, a celui care a fost sfințit de însăși prezența lui Isus: Sfântul Iosif. Viața lui ne învață că nu acțiunea este cea care precede existența, ci felul cum suntem noi în interior va determina acțiunile noastre din afară.

Ceea ce contează e cum suntem noi în interiorul nostru, iar nu ceea ce facem. Faptul acesta e atât de adevărat încât îl cunosc toți cei care, deși se dăruiesc săvârșirii a nenumărate opere bune, se simt totuși oboșiți și asupriți lăuntric. Uneori chiar pustiiți.

Căci cine se ocupă cu facerea de numeroase opere bune și sfinte slăbește, se golește în sine dacă îi lipsește rugăciunea. Iar tăcerea lăuntrică este condiția pentru rugăciune, este ea însăși rugăciune.

Sarcina voinței

Părintele Baldassare Alvarez (îndrumătorul spiritual al Sfinței Tereza de Avila și al Venerabilului Ludovico da Puente, ie-zuit), fiind întrebat de către Claudio Acquaviva, superiorul lui, despre cum se ruga el, i-a răspuns: „Uneori meditez rumegând în mîntea mea vreun cuvânt sau altul din Sfânta Scriptură;

alteori mă gândesc dar nu meditez, sau câteodată rămân în tăcere și în odihnă dinaintea lui Dumnezeu”.

Să ne străduim a nu ne lăsa dominați de urgența acțiunii, ci să dominăm mereu în noi situația. Cât de necesară este buna rânduială în iubire! Este o regulă de aur, dar dată uitării de către mulți. Îndeosebi în zilele noastre, când cuprinși de frenezia de „a face binele” uităm că cel dintâi bine trebuie să-l facem față de noi înșine, lăsând în seama lui Dumnezeu să-i iubească pe ceilalți, prin intermediul nostru.

Cel dintâi loc l-am datorăm lui Dumnezeu, apoi nouă înșine și după aceea fraților noștri. Să fim atenți ca nu cumva sub pretextul de a-i salva pe ceilalți să ne trecem cu vederea pe noi înșine.

Tendința exagerată de a ne lua apărarea în fața aproapelui nostru ne face să devenim arizi; atunci rugăciunea noastră devine superficială, iar acțiunea ajunge, până la urmă, să fie doar o simplă căutare de noi înșine și de propria afirmare.

Să ne reculegem, să facem să tacă preocupările și să-L ascultăm pe Dumnezeu, căci un singur cuvânt al Lui ne va ajuta mai mult decât o mie de cuvinte pe care am vrea să l le spunem. Dacă Domnul ne zice: „Ascultă, Israel” (cf. Dt 6,4) noi să-I răspundem odată cu Samuel: „Vorbește, Doamne, căci slujitorul Tău ascultă” (1 Sam 3,9).

Diavolul, dușmanul cel mai încrâncenat al celui care se roagă, face tot ce-i stă în putință ca să ne scufunde în mii de lucruri bune, în mii de ocazii de apostolat, ba chiar ne îngreunează cu o mulțime de preocupări și dulci îndemnuri venite de la Spiritul Sfânt; tot el ne distrage atenția și atunci când participăm la Sfânta Liturghie. În astfel de cazuri, să-I cerem lui Dumnezeu ajutorul și să ne reîntoarcem cu o voință fermă înlăuntrul nostru pentru a-L adora pe Dumnezeu, Unu și Întreit, care trăiește în Templul sufletului nostru.

Să fim cu băgare de seamă față de plâsmuirile fanteziei, această „ne bună a casei”, care ne poate agita și neliniști cu himelele ei. Să o aducem jertfă și să o punem la picioarele Domnului cu credință statornică, pentru ca El să o controleze și să o țină în frâu, ca să nu ne fie piedică în slujirea lui Dumnezeu și a fraților.

Fie ca Sfântul Iosif, marele contemplativ, să mijlocească pe lângă Preasfânta lui soție, iar aceasta să mijlocească pe lângă Dumnezeu, ca să ne ajute să dobândim tăcerea lăuntrică, mijloc indispensabil pentru progresul nostru spiritual pe care el l-a practicat cu credință la Nazaret, în sânul Sfintei Familii.

GIOVANNI SABATINI

Câte suferințe pentru credință și pentru adevăr

Marele Augustin de Hipona, episcop și învățător al Bisericii, confruntat cu greutățile prin care chiar și la vremea lui treceau creștinii a spus odată că Biserica merge înainte printre persecuțiile lumii și mângâierile lui Dumnezeu. Uitându-ne la istoria Bisericii, putem afirma cu ușurință că nu au lipsit nici unele, nici altele. Persecuțiile lumii au fost multe și dintotdeauna, așa cum ne arată istoria. Cât despre mângâierile lui Dumnezeu, numărul lor îl cunoaște doar... Domnul.

Persecuțiile au existat dintotdeauna („M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi” – așa a spus Isus) și nu e nevoie să fim profeti ca să afirmăm că ele vor exista și în viitor dar vor exista, de asemenea, și sfinți, care sunt adevărate mângâieri ale lui Dumnezeu trimise ca mărturie a iubirii Sale față de Biserică și față de omenirea întreagă. Câți anume? Cu siguranță „o mulțime imensă” al cărei număr numai Dumnezeu îl poate ști și care au făcut din pământul nostru („punctul ce ne face atât de răi”, ca să folosim cuvintele marelui Dante) un loc mai puțin de nelocuit, chiar dacă departe de Paradis.

Dacă aruncăm o privire asupra Bisericii din secolul al IV-lea, ne dăm seama că perioada aceea a fost plină de greutate și de persecuții pentru comunitatea creștinilor universali, din cauza diferitelor erezii (întâi de toate a arianismului care a durat mulți ani) și a unor împărați ce s-au folosit adesea de brațul armat al puterii pentru a impune această erezie. Atanasie și mulți alți sfinți din calendar și din afara acestuia au fost victimele persecuțiilor. Dar și mângâierile lui Dumnezeu, tocmai în acel secol, au fost multe și îmbelșugate.

Să aruncăm o privire rapidă asupra sfinților pe care ni „i-a dat” secolul al IV-lea: Antonie († 357 cu care Atanasie a fost prieten, scriind o binecunoscută Viață a lui), Vasile cel Mare († 379) și fratele său, Grigore de Nazianz († 390), Grigore de Nyssa († 394), Ioan Gură de Aur († 407), Chiril din Ierusalim († 386), Efreem Sirul († 373), Ilarie de Poitiers († 367), Atanasie († 373), Ambrozie din Milano († 397) și, în sfârșit, alte două stele de primă mărime în Biserica Occidentală ce și-au desfășurat „activitatea” și în secolul următor, anume: Ieronim († 420) și Augustin († 430). Desigur, nu-i uităm aici pe atâția alți sfinți pe care numai Dumnezeu îi știe, dar care nu sunt prezenți în calendarul Bisericii.

Toți acești frați ai noștri în credință au avut parte de greutate și de persecuții personale, dar mi se pare că Atanasie îi întrece pe toți, nu prin sfințenie (pe aceea o judecă în deplinătate numai Dumnezeu), ci prin diferitele necazuri ce s-au adunat în viața lui. A avut parte de o existență foarte mult pusă la încercare, plină de spini și de capcane, de acuze false, invidii „apostolice”, numeroase trimiteri în exil și întoarceri triumfătoare în patrie, de amenințări și delațiuni, toate acestea timp de aproape 50 de ani.

Atanasie a reușit să treacă peste această mare în furtună a vieții lui apostolice rămânând mereu un exemplu de statornicie